

Stræk tiden

Victor Boy Lindholm

Stræk tiden

Essays på cykel

Udgivet af ATLAS / Ord & Steder I/S
København 2016

Redigeret af Kristoffer Granov
Efterord af Søren R. Fauth
Illustration: Magnus Vind
Grafiker: Anne-Louise Hansen
Trykkeri: Toptryk grafisk

Copyright Victor Boy Lindholm og
ATLAS Magasin
ISBN 978-87-997438-2-7

Italien

Jeg ved ikke hvorfor. Det er en underlig luksus. At bruge tiden som jeg vil. Jeg sidder i et fly på vej til Milano. Der er så få grunde til, at jeg gør det her. Jeg skal cykle. Jeg skal cykle fra Milano til Catania. Jeg har forsøgt at finde årsager, retfærdiggøre, at jeg pludselig har brug for det her. Jeg har samlet bøger og forklaringer i taskerne. Med dem skal jeg cykle mod krisen i syd. Bøgene skal gå op og ned i uendelige gentagelser i fire uger. Det er latterligt. Jeg er arrogant. En fjollet studerende på orlov midt i en krisetid. Der er ingen egentlig grund. Kun en lang hylde af italienske kogebøger i min bogsamling.

Jeg er fuld af afsked. Vi har siddet på Starbucks. Jeg har forsøgt at drikke den kaffe de serverede. De her kæmpestore krus. Jeg ved ikke, hvad de skal til for. Vi kigger skeptisk på dem. Forsøger at forstå, at vi blot har bestilt en mellem sort kaffe. Så kom der det her ind. Jeg får det aldrig drukket. Jeg vibrerer i forvejen. Jeg er urolig. Jeg skal være alene længe. Jeg har altid godt kunne lide at være alene, men jeg kan mærke, at I er urolige. At I tænker, at jeg styrter, at jeg bliver røvet. Først styrter jeg på de våde veje i nord, så bliver jeg berøvet på den varme flade asfalt i

syd. Jeg kan mærke os, hvordan jeg smiler, siger at det nok skal gå, hvordan I siger, at jeg altid styrter. Det er sandt, siden jeg begyndte at cykle, er jeg styrtet én gang i sæsonen. Det siger arene, det siger min journal på Bispebjerg. Det er meget almindeligt. Da jeg var der sidst, vaskede en sygeplejerske mine sår rene med en vådserviet. Hun havde været sygehjælper på en af de nedlagte cykelbaner og fortalte om splinter og brandsår, mens jeg var stille, helt stille. Hun pillede asfalten ud af knæet, ud af kødet, der var væk til knoglen, hun fortalte om splinter så lange som underarme, mens hun pillede grusen ud. Det var umuligt at sige noget. Det var så tydeligt, at mine sår var ubetydelige. Hun var grunden til, at jeg tog på Roskilde det år med forbindinger på kroppen. Hun er grunden til, at jeg kan sidde her i uroen, i afskeden og smile. Der er altid nogen, der lider mere end mig.

Den stoiske filosof Seneca skriver mod slutningen af teksten *Om Sindsro*, at “ensomhed kan få os til at savne mennesker, selskabelighed kan få os til at savne os selv, og det ene skal være middel mod det andet: vor afsky for de mange kureres af ensomhed, vor lede ved ensomhed af

de mange.” Det er sådan, jeg har det lige nu. Denne lange indledning. Først afskeden i luft-havnen, et gensyn man må tro på, så det her fly med de weekendforelskede, børnefamilierne og de krævende pensionister. Stemmerne omkring mig. En øm følelse i kroppen. Jeg har trænet desperat til Italien. Min krop er ikke klar. Jeg har været seks måneder i Berlin uden cykel. Da jeg kom hjem i marts cyklede min far fra mig. Det er første gang, siden jeg var 14, at min far er i bedre form end mig. Den danske kulde og fugt, der sneg sig ind under mit tøj, ind i kroppen, i blodet og i musklerne. Hvordan jeg havde lyst til at kaste op. Jeg havde kvalme fra Hillerød til Værløse. Sad bare der, kiggede på mine fars ben, der gik op og ned under grå skyer. Måtte en gang imellem hviske, at han skulle sætte farten ned. Det lille smil jeg kunne se, da vi kom hjem. Et godt smil. En særlig stolthed, at hans krop kan endnu. Det er denne konsekvens, jeg tager med mig. Jeg har cyklet for lidt, og det er en ubehagelig indsigt, når jeg skal cykle alene.

Jeg tænker på Senecas sætning, da faren i familien, jeg sidder ved siden af på flyveren, kommenterer piloternes toiletbesøg. Det er en måned

siden, at en Airbus-320 styrtede ned i de franske alper. Jeg kan se hans ubehag, hvordan angsten hopper i ham. Børnene kigger ned i deres iPads. Det er aften. Vi har natten i øst og solnedgangen i vest. Faren joker med sine børn om, at flyet falder ned. Børnene er for små til at forstå ironi. Drengen begynder at græde. Faren kan ikke trøste, fordi han ikke lyder oprigtig. Han kan ikke sige, at flyet ikke kan falde. Han tror ikke på denne maskine. Drengen græder, faren er bange, faren smitter med sin angst. Hvorfor ødelægger folk deres børn? Jeg har godt af at blive alene. Vi lander i Milano. Jeg pakker min cykel ud. Monterer mine tasker og cykler til mit hostel. Nu sker det snart. Nu skal jeg afsted.

I mine tasker finder jeg bøger og tøj, et lille telt, en sovepose jeg har lånt af min kæreste, et liggeunderlag. Det er alt, jeg har med. Syv bøger, to sæt cykeltøj, et sæt almindeligt tøj og den evigt skulende førstehjælpstaske med piller og forbindinger. Det er det, jeg skal klare mig med. I Rom møder jeg min far. Det er om to uger. Skal jeg sove nu? Jeg chatter lidt, læser lidt David Foster Wallace, jeg skal sove nu. Jeg noterer det her på et tolv-mandsværelse. Vi er kun to mand. Han

har været her i lang tid og tror ikke på noget nyt. Jeg må tro på noget godt, at det, jeg skriver nu, vil nytte noget. Han er fyldt med den store ked-somhed. Altså den frygtsomme, lammende ked-somhed. Han har boet her i flere måneder, søger arbejde, finder intet. Han går i bad fire gange om dagen for at få tiden til at gå. Jeg må væk herfra. Jeg tænker på glæden og det grundlæggende i cyklingens gentagelse. Hvordan han må hade dagens gentagelse. De fire bade hver dag for at dele dagen op. Jeg skal sove nu. Finde frem til glæden i gentagelsen.

Jeg vågner og spiser morgenmad. Fem madder med Nutella. Kaffe og Nutella og nu altså det her. At sætte sig på cyklen. Det første tråd. De første timer. Den allerførste indsigt i et fladt landskab: Det bliver hårdt hver dag. Hver eneste dag de næste fire uger vil jeg vågne således. Montere taskerne på cyklen, smøre mellemkødet ind i antiseptisk creme, iklæde mig cykeltøjet og klikke mine sko i pedalerne. I dag skinner solen. Ruten er nem. Jeg skal fra Saronno, en lille by uden for Milanos lufthavn, og til Pavia. Pavia var det Vestromerske riges sidste bastion. Det var her imperiet endelig blev opløst af office-

ren Odoacer og hans hær, der afsatte den sidste kejser Romulus Augustus. Det lægger jeg ikke mærke til. Jeg ser ikke historien. Jeg ankommer træet, slår mit telt op. Spiser tre retter mad og sidder i mit telt med udsigt til tre pensionister, der spiller badminton. Denne groteske scene, der skal følge mig på hele turen. De her skelletter i et tyst aftenmørke, der svinger deres ketcher, men aldrig rammer fjerbolden. Deres trætte øjne, der ikke kan se. Deres imponerende standhaftighed. Jeg sidder i teltåbningen i en time, indtil det begynder at regne. De griner meget. De virker glade. I morgen vil de gøre det samme, sikkert hele ferien. I morgen vil jeg gøre det samme, helt sikkert hele turen. Det regner hele natten.

Udstyret er vigtigt. Det er en besættelse. En måde at forberede sig på. Jeg skal forlade Milano med én sikkerhed, at udstyret er i orden. Det er en gal præmis, at jeg vil cykle mod syd. Måske er det uinteressant, jeg ved ikke, hvor jeg lever i de næste fire uger. Man kan gøre det sådan her: nævne udstyret efter hierarki. Man må starte fra bunden, med det oversete. I Tomas Espedals roman *Gå* skriver han om vandrerens behov for tykke såler. Han citerer den britiske

forfatter Stephen Graham: "Du skal have sko syet af læder med tykke, gode såler!" Der starter vandrerens, cyklisten må starte med cykelbuksen. Man må ikke spare. Du må bruge dine penge. To sæt af god kvalitet for hygiejnen og komforten. Det kan forklares simpelt. Du sveder meget, du gnider dine baller mod et stykke læder, der er bakterier, friktionen skaber varme, bakterier vokser godt i varme. Hvis du sparer på dine shorts er risikoen for, at der går hul på huden større, og dermed vokser risikoen for bylder, infektion og andet slim. Spar ikke på dine shorts. Det er det eneste, der er absolut nødvendigt. Et råd til livet.

Det regner natten igennem, hele morgenen, det regner hele dagen. Jeg har cyklet i et gråt, fladt landskab. Teltet holdt tæt i nat, og det er det egentlige. At kunne holde sig tør om natten. Jeg befinder mig på en restaurant i en lille by, der hedder Salsomagiorre Terme. Her er varme kilder, men min krop mærker det ikke. Det er aftenen efter den anden cykeldag, og jeg ryster af kulde. Min far fortalte mig en ting inden, jeg tog afsted: Der er en grund til, at Italien er grønt i foråret. Åh, fædre der har ret. Her er så

grønt, selv i dette mærkelige område, der kun steg svagt mod bjergkæden Apenninerne. Bjergerne skal følge resten af turen. Regnen slog hårdt i otte timer, og taskerne kunne ikke holde vandet ude. Mit tøj er gennemblødt. Jeg har cyklet i Norditaliens industri. Jeg søgte ly under Galbanis korridorer, der krydsede SS9. Lastbiler passerede mig. Undrede sig. Jeg kunne ikke mærke min krop. En stille opløsning af huden i fugt og grus. 122 kilometer i regnen. Nu sidder jeg her. Jeg drikker vin med kulsyre. Vinen er iskold. Jeg forstår det ikke. Det er fire dage siden, at jordskælvet ramte Kathmandu. Et ældre par griner af fjernsynet. Speakeren snakker engelsk. Jeg ved ikke, om de forstår det. Ban Ki Moon er på Sicilien. Det er breaking. Det er Kathmandu ikke. Det er et hierarki. Jeg kigger på mine noter fra dagen på min telefon. Jeg har skrevet helvedsdag. En gammel mand går rundt i forklæde. Alle forsøger at tale til mig. Ikke med mig. Der sidder en tyk mand ved bordet til højre. Han skuler henover sin 7Up. Han drikker måske fire 7Up. Jeg bestiller bare mere mad. Maden er virkelig god. Parmaskinke skåret ved bordet, syltede artiskokker, ragú. Jeg cykler og

spiser. Cykling handler grundlæggende om mad. Jeg har tænkt på det hele dagen, mens jeg cyklede. Cykling handler i sin essens om viljen til at ville gentage og indtage. Det er bemærkelsesværdigt, hvor mange penge jeg bruger på mad. Jeg bruger ikke penge på andet. Jeg spiser mig vej ned gennem Italien.

Den italienske digter Dante Alighieri placerede limbo i helvedets første kreds i hovedværket *Den guddommelige komedie*. Det er her de græske helte og digtere må vente til evig tid sammen med de uøbte spædbørn. Her lever de i fordragelighed og i fred for de voldsomme pinsler som præger den resterende del af Inferno i eposets første del. Det er en slags indledende have til helvedet, hvor den eneste straf er tiden. Tidens evige gentagelse. Deres eneste forbrydelse er, at de er uindviede. Derfor kan kroppen ikke straffes. Lemmerne kan ikke fjernes, senerne strækkes eller huden brændes, de kan kun fratages håbet om udfrielse i frelsen. De er dømt til en evig længsel efter at se Gud, som Vergil siger til Dante, da de er trådt ind i Limbo: "På grund af denne brist, og ingen anden, / er vi fortabte, og vor straf kun denne: / at leve uden håb, i evig